

ŽELVIČKA

Poklad na konci duhy

Jednou mi želvička Anička vyprávěla o pokladu na konci duhy.

Maminka želva měla moc práce a její děti, želvičky Anička a Matěj, si hrály na písku. Svítilo sluníčko, ale odněkud se přivalily mraky a najednou začalo pršet.

A když svítí slunce a do toho začne pršet, objeví se duha.

Děti začaly zlobit. Písek, na kterém si hrály, byl celý mokrý, a tak maminka přemýšlela, jak je zabavit.

„Pojďte si pro batůžky a vydáme se hledat poklad na konci duhy,“ zavolala na ně.

Želvičky otevřely překvapením papulky a rychle si běžely pro batůžky.

„Co to bude, Matěji?“ zeptala se Anička.

„Nevím, nevím, ale moc se těším,“ odpověděl Matěj.

A všichni tři vyrazili na cestu.

„Já se tak těším! To budeme určitě hledat hrnec zlata,“ vykřikovaly děti.

Maminka se jenom usmívala.

Šli lesem, kde podle pověsti pobývalo divné stvoření. Vydává podivné zvuky a vypadá prý jako Velkorožec.

